

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **J. H.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený JUDr. et Mgr. Rudolfem Leškou, advokátem,
sídlem Apolinářská 6, 128 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování
a stavebního řádu,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

za účasti osob zúčastněných na řízení:

- 1) **K. K. K.**, narozená X,
- 2) **P. K.**, narozený X,
oba bytem X,
oba zastoupení Mgr. Markétou Zázvorkovou Malou, advokátkou,
sídlem Jaroslava Průchy 1915, 434 01 Most,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2020, č. j. KUUK/085726/2020/UPS,

takto:

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 21. 5. 2020, č. j. KUUK/085726/2020/UPS, a usnesení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Městského úřadu Bílina ze dne 18. 6. 2019, č. j. MUBI/26884/2019, **se pro nezákonnost zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **16 326 Kč**, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2020, č. j. KUUK/085726/2020/UPS, jímž bylo změněno usnesení Městského úřadu Bílina, odboru stavební řád a životní prostředí, (dále jen „městský úřad“) ze dne 18. 6. 2019, č. j. MUBI/26884/2019, tak, že ve 3. řádku výrokové části se text „§ 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů“ nahrazuje tak, že po provedené změně zní: „... podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zastavuje řízení ...“ a v 6. odst. odůvodnění se text, „že byla podána žádost zjevně právně nepřipustná (§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu)“, nahrazuje textem „... protože se žádost stala zjevně bezpředmětnou (§ 66 odst. 1 písm. g) správního řádu).“; v ostatním zůstalo usnesení městského úřadu beze změny. Usnesením městského úřadu bylo řízení zahájeno dne 20. 11. 2014 na základě žádosti, kterou podal žalobce, ve věci dodatečného povolení stavby „Jednopodlažní zděná budova bez podsklepení se sedlovou střechou o zastavěné ploše 45 m²“ (dále jen „stavba“) na pozemcích p. č. XA v k. ú. X, jehož vlastníky jsou osoby zúčastněné na řízení, a z části na pozemku p. č. XB v k. ú. X, jehož vlastníkem je žalobce. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce konstatoval, že městský úřad zastavil řízení ve věci dodatečného povolení stavby s odůvodněním, že není vlastníkem ani stavebníkem stavby, a to s ohledem na rozhodnutí Okresního soudu v Teplicích č. j. 17 C 41/2016-183 a rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 12 Co 209/2018-221 ve věci určení právního vztahu k nemovitosti. Poukázal na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůrazňuje, že „v daném případě proto bylo pro stavební úřad důležité mít najisto postaveno, kdo je vlastníkem příp. stavebníkem předmětné stavby“. Tato klíčová otázka však najisto postavena nebyla, neboť skutkový stav v napadeném správním řízení nebyl dostatečně v souladu s procesními pravidly zjištěn. Uvedl, že je známo, že otázka určení vlastnictví předmětné nemovitosti je rovněž předmětem návrhu na dodatečné projednání dědictví po staviteli nemovitosti V. P., podaném jeho dědici dne 26. 6. 2020 u Okresního soudu v Teplicích (sp. zn. 36 D 720/2006). I z tohoto dle žalobce vyplývá, že otázka, kdo je vlastníkem či stavebníkem předmětné stavby ani nemohla v době zastavení řízení být najisto postavena.
3. Další pochybení na straně správního orgánu dle žalobce spočívá v tom, že v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) mu nebylo umožněno, aby se před rozhodnutím věci vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí, a mohl tak uplatnit svá procesní práva v plném rozsahu. Dále namítal, že z § 68 odst. 3 správního řádu vyplývá stěžejní povinnost správního orgánu svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Smyslem povinnosti řádného odůvodnění je záruka pro to, že rozhodnutí nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím právo na spravedlivý proces.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že otázka vlastnictví stavby nebyla v době zastavení řízení postavena najisto. Konstatoval, že dle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) může žádost o dodatečné povolení stavby podat vlastník nebo stavebník. V průběhu řízení bylo na základě žaloby na určení právního vztahu k předmětné stavbě a pozemku pod ní rozsudkem Okresního soudu v Teplicích č. j. 17 C 41/2016-183 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 12 Co 209/2018-221 konstatováno, že vlastníky stavby jsou osoby zúčastněné na řízení. Uvedené rozsudky, které byly podkladem pro rozhodnutí městského úřadu, jsou závazné nejen pro účastníky, ale i pro všechny orgány. Zdůraznil, že důvodem zastavení řízení byla skutečnost, že žalobce není vlastníkem stavby, o jejíž dodatečné povolení požádal.
5. Poukázal na § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, kde je stanoveno, že podle § 36 odst. 3 správního řádu se postupuje jen tehdy, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím orgánem. Žalovaný změnil nesprávný důvod zastavení řízení městského úřadu, jelikož důvodem zastavení řízení o dodatečné povolení stavby bylo to, že až po podání žádosti žalobce bylo zjištěno, že žalobce není vlastníkem ani stavebníkem stavby, o čemž pravomocně rozhodl soud, a žádost se tak stala zjevně bezpředmětnou.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

6. Osoby zúčastněné na řízení uvedli, že v řízení hodlají uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení, avšak k věci se blíže nevyjádřily.

Ústní jednání

7. Substituční zástupkyně žalobce při jednání konaném dne 30. 3. 2022 uvedla, že žalovaný nepostavil najisto, kdo je vlastníkem stavby. Pokud by vlastníky stavby měly být osoby zúčastněné na řízení, nemohl žalovaný vycházet z odůvodnění rozsudků civilních soudů o určení vlastnictví ke stavbě. Dále zdůraznila, že žalobci nebyl v průběhu celého správního řízení dán prostor k seznámení se s podklady rozhodnutí, což je závažná vada, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Uvedla, že otázka vlastnictví ke stavbě je stále sporná, neboť dědici po panu P. plánují podat žalobu na určení vlastnictví ke stavbě.
8. Žalovaný se z jednání omluvil, přičemž souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti.
9. Právní zástupkyně osob zúčastněných při témže jednání uvedla, že v posuzované věci není podstatné, kdo je vlastníkem stavby, podstatné je, že vlastníkem stavby není žalobce. Poukázala na sdělení notářky Mgr. P. ze dne 27. 4. 2020, z něhož plyne, že řízení o návrhu na dodatečné projednání dědictví po původním stavebníkovi stavby V. P. bylo zastaveno.
10. Soud při jednání k návrhu žalobce provedl dokazování přípisem Okresního soudu v Teplicích ze dne 8. 10. 2020, sp. zn. 36 D 720/2006, z něhož soud zjistil, že řízení o návrhu na dodatečné projednání dědictví po V. P. bylo zastaveno. Soud dále k návrhu osob zúčastněných na řízení provedl dokazování sdělením notářky Mgr. P. ze dne 27. 4. 2020, z něhož plyne, že řízení o návrhu na dodatečné projednání dědictví po V. P. bylo zastaveno usnesením Okresního soudu v Teplicích ze dne 18. 3. 2020, č. j. 36 D 720/2020-265.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Nejprve se soud zabýval obecnou námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že toto rozhodnutí není řádně odůvodněno. Tvrzenou nepřezkoumatelnost soud neshledal. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní věci“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). V této souvislosti soud dodává, že po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.
14. Soud se poté zabýval stěžejní otázkou posuzované věci, a to zda byly dány důvody pro zastavení řízení o dodatečném povolení stavby. Pro projednávanou věc soud z obsahu správního spisu zjistil následující podstatné skutečnosti. Městský úřad obdržel dne 26. 5. 2014 podnět osob zúčastněných na řízení k prošetření legálnosti stavby na pozemku p. č. XA v k. ú. X, která je v jejich společném vlastnictví. Na základě podnětu provedl městský úřad kontrolní prohlídku, o jejímž průběhu byl sepsán protokol. Na místě bylo zjištěno, že na pozemku p. č. XA v k. ú. X se nachází stavba, která není ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení, není zapsaná v katastru nemovitostí a kterou užívá vlastník sousedního pozemku p. č. XB v k. ú. X, tedy žalobce. Stavba je umístěna na pozemku p. č. XA a částečně zasahuje na pozemek p. č. XB. Vstup do objektu je pouze z pozemku p. č. XB (ve vlastnictví žalobce). Městský úřad poté zahájil dne 15. 10. 2014 řízení o odstranění předmětné stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Dne 20. 11. 2014 žalobce podal žádost o dodatečné povolení stavby. Městský úřad usnesením ze dne 23. 1. 2015 toto řízení zastavil dle § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu. Proti tomuto usnesení podal žalobce

odvolání, kterému žalovaný vyhověl a rozhodnutím ze dne 16. 6. 2015 usnesení městského úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Žalobce následně požádal městský úřad o přerušení řízení o dodatečném povolení stavby z důvodu podání žaloby na určení právního vztahu k předmětné nemovitosti a pozemku pod ní k Okresnímu soudu v Teplicích. Okresní soud v Teplicích ve věci o určení právního vztahu k nemovité věci rozsudkem ze dne 12. 4. 2018, č. j. 17 C 41/2016-183, zamítl žalobu žalobce o určení, že je vlastníkem stavby v k. ú. X, okres Teplice, z části na pozemku XB a z části na pozemku p. č. XA, jakož i pozemku pod touto stavbou; v odůvodnění tohoto rozsudku bylo konstatováno, že vlastníky dané stavby jsou osoby zúčastněné na řízení (srov. odst. 30 odůvodnění rozsudku okresního soudu). Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 10. 2018, č. j. 12 Co 209/2018-221, byl rozsudek okresního soudu potvrzen. Jelikož odpadla překážka v řízení, městský úřad vyrozuměl účastníky řízení o pokračování v řízení o žádosti a následně usnesením ze dne 18. 6. 2019 řízení zastavil, jelikož podanou žádost shledal zjevně právně nepřípustnou. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

15. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
16. Podle odst. 2 téhož ustanovení stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.
17. Soud souhlasí se správními orgány v tom, že z § 129 odst. 2 stavebního zákona jednoznačně vyplývá, že o dodatečné stavební povolení může požádat buď vlastník, nebo stavebník, přičemž je nutno k žádosti předložit doklady prokazující jejich vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě dle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona (s ohledem na zahájení daného řízení je třeba aplikovat znění daného ustanovení účinné do 31. 12. 2017), které se použije též v řízení o dodatečné povolení stavby.
18. Soud konstatuje, že rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 12. 4. 2018, č. j. 17 C 41/2016-183, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 10. 2018, č. j. 12 Co 209/2018-221, a usnesením Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2019, č. j. 22 Cdo 1290/2019-250, kterým bylo odmítnuto dovolání žalobce proti předmětnému rozsudku krajského soudu, byla zamítnuta žalobcova žaloba o určení, že je vlastníkem stavby nacházející se z části na pozemku p. č. XB a zčásti na pozemku p. č. XA, jakož i pozemku Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pod touto stavbou. Z uvedených rozsudků proto dle soudu plyne, že vlastníkem stavby i pozemku pod stavbou není žalobce. Jak správně uvedly správní orgány, tyto pravomocné rozsudky o určení vlastnického práva jsou závazné nejen pro účastníky daného soudního řízení, ale též pro všechny orgány, tudíž i pro správní orgány rozhodující v této věci i zdejší soud (srov. § 159a odst. 1 a 3 zákona č. 99/1963, občanský soudní řád). Soud tak konstatuje, že v řízení o dodatečném povolení stavby bylo bez jakýchkoli pochybností zjištěno, že vlastníkem stavby není žalobce, z čehož lze dovodit, že vlastníky stavby jsou osoby zúčastněné na řízení jako vlastníci pozemku, na kterém se stavba nachází. Námitka žalobce, že v řízení o dodatečném povolení stavby nebyla otázka, kdo je vlastníkem stavby, postavena najisto, není důvodná.

19. Soud proto shrnuje, že žalobce není vlastníkem dané stavby, a žalobce tak nebyl oprávněn žádat o dodatečné povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona jako vlastník stavby.
20. Poté musel soud hodnotit, zda žalobce nebyl ani stavebníkem ve smyslu § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Totiž jen v případě, že by žalobce nebylo možno považovat za vlastníka stavby, ale též za stavebníka, mohl by obstát závěr žalovaného, že žádost žalobce o dodatečné povolení stavby se stala bezpředmětnou.
21. Podle § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona se v tomto zákoně dále rozumí stavebníkem osoba, která pro sebe žádá vydání stavebního povolení nebo ohlašuje provedení stavby, terénní úpravy nebo zařízení, jakož i její právní nástupce, a dále osoba, která stavbu, terénní úpravu nebo zařízení provádí, pokud nejde o stavebního podnikatele realizujícího stavbu v rámci své podnikatelské činnosti; stavebníkem se rozumí též investor a objednatel stavby.
22. Ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona tedy obsahuje definici pojmu stavebník. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 196/2015-33, danou definici „lze rozdělit do čtyř částí, a to následovně: „Stavebníkem [se rozumí] [1.] osoba, která pro sebe žádá vydání stavebního povolení nebo ohlašuje provedení stavby, terénní úpravy nebo zařízení, [2.] jakož i její právní nástupce, a dále [3.] osoba, která stavbu, terénní úpravu nebo zařízení provádí, pokud nejde o stavebního podnikatele realizujícího stavbu v rámci své podnikatelské činnosti; [4.] stavebníkem se rozumí též investor a objednatel stavby.“ Definice pojmu „stavebník“ si klade za úkol podchytit řadu jevů a naplnit více účelů spojených s veřejnoprávní regulací výstavby. Snaží se vymezit nejen okruh účastníků řízení, ale též nejrozličnějších zjednodušených procesů podle stavebního zákona. Dále usiluje o zachycení faktu, že pro práva a povinnosti účastníků stavebního řízení je určující právo k nemovité věci. Tudíž veřejná subjektivní práva vyplývající z rozhodnutí či jiného opravňujícího aktu by měla přecházet spolu s vlastnictvím k dané věci a veřejné subjektivní povinnosti by měly být vynutitelné v zásadě bez ohledu na to, kdo stavbu fakticky realizuje. A konečně, určitou roli plní pojem „stavebník“ též v případě realizace výstavby bez potřebného veřejnoprávního svolení, tzv. na černo. Maje na zřeteli všechny tyto úkoly, vyložil Nejvyšší správní soud problematiku změn v osobě stavebníka následovně. [...]
23. Hlavním úkolem první a druhé části definice je vymezit pojem „stavebník“ pro účely těch procesů podle stavebního zákona, jejichž cílem je vznik veřejného subjektivního práva provést stavbu. První část definice je založena na formálním hledisku. Žadatel o stavební povolení, resp. ten, kdo ohlašuje stavbu, se tedy stává stavebníkem pro účely daného řízení, resp. procesu. Stavební zákon oproti § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu pouze doplňuje podmínku, že stavebník musí žádat vydání stavebního povolení „pro sebe“. To znamená, že žádá-li o vydání stavebního povolení stavební podnikatel pro objednatele stavby v rámci inženýrské činnosti, měl

by být vybaven plnou mocí, žádost podat objednatelovým jménem a jako stavebník by v žádosti měl být označen objednatel. Obdobně je podle názoru Nejvyššího správního soudu nutno tuto část definice aplikovat na další tzv. zjednodušené procesy, tedy na veřejnoprávní smlouvu podle § 116 stavebního zákona a smlouvu s autorizovaným inspektorem o kontrole projektové dokumentace stavby podle § 117 stavebního zákona. Každopádně nezanikne-li žadatel, resp. smluvní strana, jako osoba, zůstává stavebníkem i po skončení daného procesu, a to v rozsahu povolení k provedení stavby (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. února 2011 č. j. 7 As 112/2010-101 a ze dne 13. května 2014 č. j. 6 As 77/2013-131). Pro každé řízení, resp. proces, se určuje stavebník zvlášť, bude jím tedy např. žadatel o změnu stavby v rozsahu požadované změny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 18. července 2006 č. j. 7 As 64/2005-53).

24. V průběhu řízení, včetně oněch zjednodušených procesů, stejně jako po jeho skončení, může ovšem ke změně osoby stavebníka dojít podle druhé části definice právním nástupnictvím (jedná se o zvláštní úpravu vůči § 66 odst. 1 písm. f), resp. § 73 odst. 2 správního řádu). Nutné je připustit jak univerzální sukcesi, tj. osoba stavebníka zanikne a veškerá její práva a povinnosti přebírá osoba nástupnická, tak sukcesi singulární, tj. stavebník převede na jinou osobu vlastnické právo k nemovité věci, jež je nebo byla předmětem řízení, typicky ke stavbě, k právu stavby či ke stavební parcele (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. května 2011 č. j. 57 A 75/2010-91). Druhá část definice má již zjevně materiální povahu – ke změně stavebníka z důvodu právního nástupnictví dochází ze zákona. Není tedy třeba žádného rozhodnutí ze strany stavebního úřadu, ten takovou změnu pouze bere na vědomí po předložení podkladů, jež ji prokazují. Dojde-li k ní v průběhu stavebního řízení, pouze o tom stavební úřad vyrozumí ostatní účastníky daného řízení.“
25. Z takto vymezené definice první části pojmu stavebník je zjevné, že žalobce bylo třeba považovat za stavebníka v rámci řízení o dodatečném povolení stavby, které je druhem stavebního povolení, neboť to byl žalobce, kdo pro sebe (tedy ve svůj prospěch) o dodatečné povolení stavby požádal, a splnil tak formální podmínku pojmu stavebník. Soud též nemůže odhlédnout od toho, že žalobce tvrdil, že je právním nástupcem stavitele původní stavby (chlívku), kterou žalobce v roce 2009 zrekonstruoval do současného stavu (vybudoval krovy a položil střešní krytinu), jak tvrdil např. v písemnosti ze dne 25. 9. 2014, která je součástí správního spisu. I z toho lze dovodit, že by žalobce byl nástupcem původního stavebníka a sám stavební činnost na předmětné stavbě prováděl.
26. Soud proto uzavírá, že žalobce bylo třeba pro účely dodatečného povolení stavby považovat za stavebníka. Nemůže tak obstát závěr správních orgánů, že žalobce není vlastníkem ani stavebníkem stavby dle § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Nemůže tak být ani správný názor žalovaného, že byly dány důvody pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, jelikož se žádost žalobce o vydání dodatečného povolení stavby stala bezpředmětnou, neboť až v průběhu řízení vyšlo najevo, že nebyla podána vlastníkem ani stavebníkem předmětné stavby. V tomto soud spatřuje nezákonnost rozhodnutí správních orgánů.
27. V dalším řízení tedy budou správní orgány vycházet z toho, že žalobce mohl podat žádost o vydání dodatečného povolení stavby. Bude pak na správních orgánech, aby v dalším řízení vyzvaly žalobce k předložení dokladů prokazujících jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě dle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2017). Poté o žádosti žalobce rozhodnou dle toho, zda vůbec a jaké podklady žalobce správním orgánům předloží.

28. Námitkou žalobce, že mu nebyla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, se soud pro nadbytečnost nezabýval. Soud dále podotýká, že pro posouzení věci nemá žádný vliv skutečnost, že bylo zastaveno řízení o návrhu na dodatečné projednání dědictví po původním stavebníkovi předmětné stavby V. P. a že dědici po panu P. plánují podat žalobu na určení vlastnického práva ke stavbě, neboť to nic nemění na tom, že žalobce v době vydání rozhodnutí žalovaného nebyl vlastníkem stavby.
29. Soud uzavírá, že shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Vzhledem k tomu, že vytýkanou nezákonností je primárně dotčeno i rozhodnutí městského úřadu, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také rozhodnutí městského úřadu. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
30. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 16 326 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právní zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d); účast na jednání – písm. g)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokát [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu], z jízdného vlakem substituční zástupkyně žalobce k jednání soudu dne 30. 3. 2022 z Prahy do Ústí nad Labem a zpět ve výši 258 Kč, z náhrady za ztrátu času v souvislosti s cestou substituční zástupkyně žalobce k jednání soudu dne 30. 3. 2022 ve výši 600 Kč (za šest půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu) a z částky 2 268 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů za jeho vyjádření ze dne 29. 9. 2020, ve které žalobce nesouhlasil s projednáváním věci bez nařízení jednání, neboť toto vyjádření neobsahuje žádnou relevantní argumentaci ve věci. Vyjádření žalobce ze dne 29. 9. 2020 proto nelze považovat za důvodně vynaložený náklad řízení. Důvodně vynaložené podle názoru soudu nebyly ani náklady spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť žalobce s tímto návrhem úspěšný nebyl.
31. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobám zúčastněným na řízení uloženy žádné povinnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. března 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu